

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2019. évi december hó 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2020. évi január hó 2. napján nyilvánosan kihirdette a következő

**ítéletet:**

A másodfokú bíróság a kábítószer-kereskedelem büntette miatt **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 20.B.13/2018/110/III. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- **III. rendű vádlott** cselekményeit a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti;
- I.rendű vádlottbüntetését - a közügyektől eltiltás érintetlenül hagyása mellett - 4 (négy) év szabadságvesztésre -;
- II.rendű vádlottbüntetését 7 (hét) év 6 (hat) hó szabadságvesztésre és 8 (nyolc) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja;
- II.rendű vádlottesetében a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, melyből feltételes szabadságra nem bocsátható;
- **III. rendű vádlott** büntetését 1 (egy) év szabadságvesztésre, a felfüggesztés próbaidejét 3 (három) évre enyhíti, az előzetes mentesítésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi;
- az elsőfokú eljárás befejezéséig összesen 1.636.114 (egymillió-hatszázharminchatezer-egyszáztizennégy) forint bűnügyi költség merült fel, melyből a vádlottak egyetemlegesen 132.678 (egyszázharminckettőezer-hatszázhetvennyolc) forintot kötelesek-, míg I.rendű vádlott 177.293 (egyszázhetvenhétezer-kettőszázkilencvenhárom) forintot, II.rendű vádlott 865.797 (nyolcszázhatvanötezer-hétszázkilencvenhét) forintot, illetve **III. rendű vádlott** 382.539 (háromszáznyolcvankettőezer-ötszázharminckilenc) forintot köteles külön-külön megfizetni az államnak. A fennmaradó 77.807 (hetvenhétezer-nyolcszázhet) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi II.rendű vádlottat 8.865 (nyolcezer-nyolcszázhatvanöt) forint, míg **III. rendű vádlottat** 13.970 (tizenháromezer-kilencszázhetven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

## Indokolás

A Kaposvári Törvényszék a 2019. évi április hó 9. napján kelt 20.B.13/2018/110/III. számú ítéletében

*I.rendű vádlottat* a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába beszámította a 2017. évi január hó 18. napjától a 2018. évi június hó 13. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, illetve 1.830.500 forint erejéig vagyonek Kobzást is elrendelt vele szemben.

*II.rendű vádlottat* a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába a 2016. évi november hó 24. napjától a 2017. évi január hó 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, valamint 1.160.000 forint erejéig vagyonek Kobzást is elrendelt vele szemben. Egyúttal az ellene a Btk. 177. § (1) bekezdés a) pontjának II. fordulatában meghatározott és a (4) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt emelt vád alól felmentette.

**III. rendű vádlottat** a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztést - végrehajtásának elrendelése esetén - börtönben kell végrehajtani és abból legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ezen túlmenően 670.500 forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el vele szemben, illetve előzetes mentesítésben részesítette.

Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat egyetemlegesen, illetve külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, 77.807 forint bűnügyi költség vonatkozásában pedig megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen *az ügyészség* mindhárom vádlott terhére súlyosbítás végett, *I.rendű* és *II.rendű* vádlottak vonatkozásában fegyház fokozatban végrehajtandó, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, míg **III. rendű vádlott** tekintetében fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazása, illetve a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére és az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezések mellőzése céljából jelentett be fellebbezést. Ugyanakkor a *II.rendű vádlottat* érintő felmentő rendelkezést nem sérelmezte.

Jogorvoslati kérelemmel élt *I.rendű vádlott* és *védője is* a cselekmények enyhébb, a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott kábítószer-kereskedelem büntettekénti minősítése és a büntetés enyhítése végett; *II.rendű vádlott* enyhítésért, *védője* pedig felmentésért; míg **III. rendű**

**vádlott** védője a cselekmények enyhébb, a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott kábítószer-kereskedelem büntettekénti minősítése és a büntetés enyhítése érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészség fellebbezését fenntartotta, a tényállásnak a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmát és II.rendű vádlotttelőéleti adatait érintő helyesbítését, illetve a vádlottak büntetésének súlyosbítását indítványozta.

A vádlottak védői a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmeiknek megfelelő tartalommal szólaltak fel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel sérelmezett határozatát a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A (2) bekezdés értelmében a felülbírálat kiterjedt tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is. A (7) bekezdés szerint pedig hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

A felülbírálat ugyanakkor a Be. 590. § (8) bekezdése értelmében nem terjedt ki az ítélet II.ú.rendű vádlottat érintő, az ügyészség által nem sérelmezett felmentő rendelkezésére.

-----

A másodfokú bíróság a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdésének a) és b) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan: az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, illetve az részben felderítetlen.

A másodfokú bíróság e részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés útján - a tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

II.rendű vádlotttekintetében a Kaposvári Városi Bíróság 14.Bk.219/2011/3. számú összbüntetési ítélete helyesen 2011. augusztus 5-én emelkedett jogerőre.

II.rendű vádlotta Kaposvári Városi Bíróság 14.B.671/2010/20. számú ítéletével kiszabott büntetését 2013. augusztus 20-án (*elsőfokú ítéletben 3. sorszám alatt*), a Kaposvári Városi Bíróság 14.Bk.219/2011/3. számú ítéletével megállapított szabadságvesztést 2014. június 18-án (*elsőfokú ítéletben I. sorszám alatt*), míg a Kaposvári Járásbíróság 7.B.426/2016/3. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztést 2017. november 19-én (*elsőfokú ítéletben 5. sorszám alatt*) kitöltötte.

II.rendű vádlottat a Kaposvári Járásbíróság 4.B.231/2016/22/I. számú ítéletével kiszabott büntetéséből 2019. január 23-án feltételes szabadságra bocsátották, a feltételes szabadság kezdő napja 2019. szeptember 7. (*elsőfokú ítéletben 6. sorszám alatt*).

Az elsőfokú bíróság ítéletében szereplő elítéléseken túlmenően II.rendű vádlottat a Kaposvári Járásbíróság a 3.B.326/2017/7/I. számú és a Kaposvári Törvényszék 2.Bf.550/2017/5/II. számú határozatával 2018. március 8-án jogerőre emelkedett ítéletével a 2016. október 12-én elkövetett

rongálás vétsége miatt 10 hó börtönre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte (7. sorszám). Büntetéséből 2019. szeptember 7-én feltételes szabadságra bocsátották. A feltételes szabadság mindkét (6. és 7. sorszámú) ügyben 2020. szeptember 6-án járna le.

A Kaposvári Törvényszék 4.B.159/2015/15. számú ítéletével kiszabott közérdekű munkát a Kaposvári Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja a BV.160/2017/2. számú és a Kaposvári Törvényszék 2.Beüf.289/2017/2. számú végzésével 2019. július 19-én véglegessé vált határozatával 67 nap szabadságvesztésre változtatta át, melyet II.rendű vádlottfeltételes szabadságra bocsátása után, 2019. október 25-én töltött le (elsőfokú ítéletben 4. sorszám alatt).

**III. rendű vádlott** vonatkozásában a másodfokú bíróság mellőzte a Kaposvári Járásbíróság 14.Fk.410/2013/2. számú határozatával kapcsolatos adatokat.

I.rendű vádlottösszesen 1.160.000 forintért, grammonként 50.000 forintos áron, legalább 23,2 gramm kábítószer értékesített II.rendű vádlottrészére. Ebből a mennyiségből 2016. november 24-én II.rendű vádlottelfogásakor lefoglalásra került 0,97 gramm kábítószer, melynek tiszta hatóanyag-tartalma 0,781 gramm ADB-FUBINACA. A le nem foglalt 22,23 gramm kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma legalább 0,111 gramm ADB-FUBINACA.

Ezen túlmenően - postán maradó és II.rendű vádlottörizetbe vétele miatt általa már át nem vett küldeményként - lefoglalásra került további 1,91 gramm kábítószer is, melynek tiszta hatóanyag-tartalma 1,55 gramm ADB-FUBINACA.

Így a I.rendű vádlott által II.rendű vádlottrészére értékesített, illetve neki megküldött kábítószer teljes mennyisége 25,11 gramm, melynek tiszta hatóanyag-tartalma legalább 2,44 gramm ADB-FUBINACA. Ez a jelentős mennyiség alsó határának 244 százaléka (tényállás 1/a. pont).

I.rendű vádlottezen túlmenően összesen 670.500 forintért, 30.000 forint grammonkénti vételáron legalább 22,35 gramm kábítószer értékesített **III. rendű vádlott** számára is. Ennek tiszta hatóanyag-tartalma legalább 0,111 gramm ADB-FUBINACA, mely a csekély mennyiség felső határának 222 százaléka (tényállás 1/b. pont).

Így I.rendű vádlottvalamennyi cselekményét összesen 2,55 gramm ADB-FUBINACA tiszta hatóanyag-tartalmú kábítószerre követte el, mely a jelentős mennyiség alsó határának 255 százaléka.

-----

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az II.rendű vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság a perrendi előírások megtartásával folytatta le. Ennek során feltárta és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a vád tárgyává tett eseményekre vonatkozó tények megnyugtató módon tisztázhatóak voltak. A bizonyítékokat értékelő tevékenységéről ítéletének indokolásában a bizonyítékok áttekintésével számot adott, tehát indokolási kötelezettségét is teljesítette.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, mely az érdemi döntéshozatalt akadályozta volna. A másodfokú bíróság az ítélet ténybeli és jogi indokolásának

hiányosságait nem találta olyan súlyúaknak, melyek az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhették volna, ezért az indokolás kiegészítésével orvosolta azokat.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak helyessége, megbízhatósága mindenekelőtt azon alapul, hogy a múltbeli történések rekonstruálása olyan személyek vallomásainak elfogadásán nyugszik, akik a valós tények előadásával magukra nézve is terhelő adatokat szolgáltatottak. II.rendű vádlotttagadásával szemben ugyanis I.rendű és **III. rendű vádlottak**, tanú 3, tanú 11 és az tanú 1 az események számukra kedvezőtlen mozzanatait sem elhallgatva tettek kábítószer-kereskedelemre utaló előadást. Vallomásaik megbízhatóságát a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Helyesen utalt ugyanakkor az elsőfokú bíróság arra is, hogy II.rendű vádlottérintettsége még a saját vallomása, a híváslisták adatai, valamint a vizeletmintájának eredménye alapján is bizonyítható, illetve dokumentálható volt.

A tényállás személyi részének a korábbi büntetésekre vonatkozó adatait, illetve a történeti tényállás 1/a. és 1/b. pontjaiban írt megállapításokat azonban helyesbíteni kellett.

A tényállás előéleti adataival kapcsolatos hibák részben arra voltak visszavezethetőek, hogy az elsőfokú bíróság II.rendű vádlott- egyébként feltüntetett - elítélései kapcsán nem vagy nem a törvénynek megfelelően rögzítette a büntetésének kitöltésére, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátására vonatkozó adatokat, illetve az egyik összbüntetési ítélet jogerőre emelkedésének időpontja is tévesen szerepelt. Ezen túlmenően II.rendű vádlottat időközben újabb bűncselekmény miatt jogerősen elítélték, így az erre vonatkozó adatokat is rögzíteni kellett, miként azt is, hogy a feltételes szabadságra bocsátását követően hajtották végre a korábban kiszabott közérdekű munka átváltoztatása folytán még le nem töltött 48 nap szabadságvesztését is.

A Kaposvári Járásbíróság 14.Fk.410/2013/2. számú, **III. rendű vádlottat** próbára bocsátó határozatát a bünygyi nyilvántartásból már törölték, ezért a másodfokú bíróság az erre vonatkozó adatokat a Btk. 97. § (2) bekezdésének kötelező előírásai értelmében a tényállásból mellőzte (*BH 2019.154. számú eseti döntés*).

A történeti tényállással kapcsolatos hiányosságokat érintően a másodfokú bíróság túlnyomórészt egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján szóban is előadott érvekkel, mely szerint az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a I.rendű vádlottáltal II.rendű és **III. rendű vádlottak**nak értékesített kábítószer-mennyiségeket milyen számítás, illetőleg milyen elvek alapján határozta meg. Észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy tényleges értékeket nem is állapított meg az elsőfokú bíróság, mindössze annak a rögzítésére szorítkozott, hogy a különösen jelentős mennyiség alsó határát az értékesített kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma meghaladta.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a büntetőeljárás során lefoglalt és így a szakértői vizsgálat számára rendelkezésre álló, illetve a csak egyéb bizonyítékok alapján rekonstruálható, le nem foglalt és ily módon a szakértő által meg nem vizsgált kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítása között.

A nyomozó hatóság birtokába kerülő kábítószer összetételének meghatározása a Be. 188. § (1) bekezdése alapján igazságügyi vegyészszakértő igénybevételevel, kémiai vizsgálati módszerek alapján történik. E vizsgálat nem feltétlenül átfogó és mindenre kiterjedő, ami már önmagában is némi bizonytalanságot eredményezhet.

Erre és a műszaki berendezések általánosan elfogadott mérési pontatlanságaira visszavezethetően a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítására ún. keretszámok megadásával kerül sor; olyképpen, hogy az eljáró szakértő a még elfogadható és lehetséges szélső értékeket adja meg.

A Be. 7. § (4) bekezdése értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. E rendelkezés helyes értelmezéséből következően - amint ezt a másodfokú bíróság már több ízben kifejtette - a szakértő által +/- értékben, gramm vagy százalék feltüntetésével megadott adatok közül mindenkor a legalacsonyabb eredményt indokolt figyelembe venni és a tényállásban rögzíteni. Ennél magasabb érték ugyanis a terhelt terhére kétséget kizáróan nem bizonyítható.

Az 1/a. tényállási pontot érintően lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalma tehát szakértői módszerrel tisztázható volt. Ugyanakkor a le nem foglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmával összefüggésben mindenekelőtt abban kellett állást foglalni, hogy mi alapján állapítható meg annak a mennyisége. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos indokolást egyáltalán nem adott, az ítéleti tényállásból az sem volt megállapítható, hogy az ezzel kapcsolatos megállapításait mire alapozta.

A másodfokú bíróság megítélése szerint mind az 1/a., mind pedig az 1/b. pontban érintett le nem foglalt kábítószerek mennyiségének meghatározásával kapcsolatban a legkonkrétabb adat a II.rendű **III. rendű vádlott** által I.rendű vádlottnak az értékesített kábítószer ellenértékéként kifizetett pénzösszeg volt.

Az irányadó tényállás szerint az 1/a. tényállási pontban - I.rendű vádlottvallomása szerint - 50.000 forint/gramm áron, az 1/b. tényállási pont vonatkozásában **III. rendű vádlott** vallomása szerint - a számára kedvezőbb értéket figyelembe véve - 30.000 forint/gramm áron történt a kábítószer értékesítése. A másodfokú bíróság az 1/a. tényállási pont vonatkozásában ezen értékek szem előtt tartásával határozta meg a le nem foglalt kábítószer mennyiségét. Mivel az 1/b. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán egyáltalán nem került sor lefoglalásra, ezért a teljes elkövetési érték, illetőleg mennyiség megállapítása ezen érték alapján történt.

Az 1/a. tényállási pontban írt cselekményt érintően hangsúlyozni szükséges, hogy a II.rendű vádlottáltal a postahivataltól átvett utolsó szállítmány, 0,97 gramm kábítószer lefoglalásra került. Ennek hatóanyag-tartalma szakértő által megállapításra került, ezt tehát a le nem foglalt 22,23 grammból le kellett vonni. Ehhez adódott még további két küldemény, melyeket II.rendű vádlott az őrizetbe vétele folytán már nem tudott átvenni. A büntetőeljárás során ez utóbbi mennyiségek lefoglalására is sor került és a szakértő a hatóanyag-tartalmuk vizsgálatát is elvégezte.

A tényállás kiegészítését érintően a fellebbviteli főügyészség indítványában írtakkal szemben a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy II.rendű vádlottvonatkozásában nem kettő csomag kábítószert foglaltak le, hanem háromat. Az első akkor, amikor azt már átvette és a postahivatalból történő távozásakor tetten érték. A másik kettőt pedig a postahivatal értesítése alapján - a már őrizetben lévő II.rendű vádlotttávollétében - a nyomozó hatóság vette át.

Tehát két alkalommal, összesen három tétel került lefoglalásra. Ennek megfelelően külön-külön rendelkezésre állnak a nyomozati iratok között a rendőri jelentések, a lefoglalásról készült jegyzőkönyvek, illetve két bűnjeljegyzék és két vegyészszakértői vélemény is készült; az egyik az első tételről, a másik a második és a harmadik tételről. *(Rendőri jelentés a nyomozati iratok 173. oldalán, bűnjeljegyzék a nyomozati iratok 197. oldalán, vegyész szakértői vegyészszakértő*

*szakvéleménye a nyomozati iratok 287-289. oldalain, illetve rendőri jelentések a nyomozati iratok 199. és 241. oldalain, lefoglalásról szóló határozat a nyomozati iratok 247. és 248. oldalain, **vegyész szakértő**2 vegyészszakértő szakvéleménye a nyomozati iratok 297-301. oldalain.)*

Következetes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben objektív adatok alapján nem lehet megállapítani a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmát, akkor azt becslés útján kell meghatározni. A hatóanyag-tartalom megállapítása ebben az esetben nem vegyészszakértői, hanem bírósági feladat (BH 2005.246.). Ennek során a bíróságnak a Nemzeti Szakértői és Kutató Központban vizsgált feketeipari kábítószer-készítmények átlagos hatóanyag-tartalmának alakulásáról közzétett ún. táblázat legalacsonyabb értékeinek alapul vételével kell becsléssel kiszámítani a le nem foglalt kábítószeres tiszta hatóanyag-tartalmát.

A másodfokú bíróság tehát a le nem foglalt kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmát az ügyészi indítványban is hivatkozott bírói gyakorlat szem előtt tartásával, a fenti táblázat 2016. évi adatainak figyelembevételével határozta meg.

Ezekkel a kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság tényállása megalapozottá vált, így az - a Be. 593. § (3) bekezdésében írtak szerint - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

-----

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére, így II.rendű vádlottvédőjének a felmentést célzó fellebbezése nem volt megalapozott.

A cselekmény minősítése körében a másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy mindhárom vádlott a kábítószer-kereskedelem büntettét a legsúlyosabb elkövetési magatartás, a *kereskedés* tanúsításával valósította meg. A kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem ugyanis folyamatos és rendszeres tevékenységet feltételez, olyan ismétlődő adásvételek sorozatát, melyben az elkövető bűnöző életvitelre való berendezkedése, haszonszerzésre törekvése is tetten érhető. A jelen ügyben pedig éppen ez utóbbiról volt szó.

A cselekmények minősítését azonban **III. rendű vádlott** vonatkozásában helyesbíteni kellett, hiszen a kábítószer mennyiségére figyelemmel az ő magatartása nem jelentős mennyiségre elkövetett, ezért az a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott kábítószer-kereskedelem büntettének minősül.

-----

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt tévesen és nem a kialakult bírói gyakorlat szempontjait figyelembe véve tárta fel. Ezért, illetőleg a minősítés-változásra is figyelemmel a másodfokú bíróság indokoltnak látta a büntetés kiszabásánál irányadó körülmények vádlottankénti ismételt áttekintését.

*I.rendű vádlott* vonatkozásában súlyosító körülményként értékelte az ilyen jellegű bűncselekmények nagy gyakoriságát. Ezzel szemben enyhítő körülmény volt büntetlen előélete, az egy kiskorú gyermek eltartása, illetőleg az időmúlás ténye.

Mellőzni kellett ugyanakkor esetében a súlyosító körülmények közül a kiemelkedően nagy tárgyi súlyra, illetőleg a különösen jelentős mennyiségre történő utalást. A cselekmény kiemelkedően nagy tárgyi súlyát ugyanis a törvényhozó a büntetési tétel meghatározásakor és a vagylagosan akár

életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetettséggel már értékelte, ezért ennek a súlyosító körülménykénti ismételt megfogalmazása a kétszeres értékelés tilalmába ütközne. A különösen jelentős mennyiségre történő elkövetés pedig a kábítószer-kereskedelem vonatkozásában nem bír jelentőséggel, e bűncselekmény minősítő körülményei között nem szerepel, de az elkövetés mennyisége ezt az értéket nem is érte el.

Nem értékelhető enyhítő körülményként részbeni beismerő vallomása, mert az következetlen volt és az eljárás bírósági szakaszában már csak a cselekményeknek egy kisebb részére terjedt ki.

*II.rendű vádlott* vonatkozásában nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a többszörös visszaesést megalapozó elítéléseken túlmenően is többször volt büntetve, hogy büntetőeljárás hatálya alatt követte el az elbírált bűncselekményeket, illetve, hogy ezen eljárás hatálya alatt is bűncselekményt követett el, mely miatt időközben a büntetőjogi felelősségét jogerősen megállapították. Esetében is súlyosító körülmény az ilyen jellegű bűncselekmények gyakorisága.

Enyhítő körülmény ezzel szemben az időmúlás és az, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Mellőzte ugyanakkor a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből a kiemelkedő tárgyi súlyra, a különösen jelentős mennyiségre, valamint a fogyasztására, mint súlyosító körülményre történő utalást.

**III. rendű vádlott** terhére mindössze az ilyen jellegű bűncselekmények gyakorisága értékelhető. Az enyhítő körülmények körében az egy kiskorú gyermek eltartásáról történő gondoskodás, az időmúlás, illetőleg a bizonyos részeiben feltáró jellegű beismerő vallomás volt figyelembe vehető. Büntetlen előélete helyett pedig a bírói gyakorlatnak megfelelően azt kellett a javára értékelni, hogy fiatal felnőtt.

I.rendű és II.rendű vádlotthoz hasonlóan a kiemelkedő tárgyi súlyra, a fogyasztásra és a különösen jelentős kábítószer-mennyiségre történő utalást a súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett.

A megváltozott minősítésre figyelemmel hangsúlyozni szükséges azt is, hogy **III. rendű vádlott** esetében a büntetési tétel keretei is módosultak. A vele szemben irányadó büntetési tétel - az elsőfokú bíróság ítéletében írtakkal ellentétben - kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, melynek Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéke öt év.

Ezeket a körülményeket értékelve a másodfokú bíróság az ügyészség fellebbezésének a büntetés kiszabásával kapcsolatos részét I.rendű és II.rendű vádlottak vonatkozásában találta teljes egészében megalapozottnak.

A helyesbített mennyiségek alapján a másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt kifogásolható, hogy a büntetlen előéletű I.rendű vádlottal szemben a büntetés kiszabására, a szabadságvesztés tartamának a meghatározására a Btk. 82. § (2) bekezdésének b) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával került sor. A másodfokú bíróság azonban az elengedés mértékét a törvényi minimumhoz viszonyítottan eltúlzottnak találta, ezért a szabadságvesztés tartamát -- a közügyektől eltiltás mellékbüntetés érintetlenül hagyása mellett - 4 év szabadságvesztésre súlyosította.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróságnak a végrehajtási fokozattal kapcsolatos jogszabályi hivatkozásai is tévesek. Álláspontja szerint azonban I.rendű vádlottesetében - a nagy

számú és nyomatékos enyhítő körülményre figyelemmel - indokolt a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az irányadó Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerinti fegyház fokozat helyett, a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb fokozatban, börtönben meghatározni. Ezért a végrehajtási fokozatot nem súlyosbította, a jogszabályi hivatkozásokat azonban pontosította.

Megállapítható volt, hogy II.rendű vádlottelőéletére figyelemmel komoly bűnözői múlttal rendelkezik, nemcsak a többszörös visszaesés megállapításához szükségesnél több alkalommal volt büntetve, de jelen eljárás alatt is újabb bűncselekményt követett el, illetve az elbírált bűncselekményeket is büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott, a törvényi minimummal megegyező mértékű szabadságvesztés kiszabása és a törvényben írtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározása tehát esetében fel sem merülhetett.

Ezért a másodfokú bíróság II.rendű vádlottal szemben kiszabott 5 évi szabadságvesztést 7 év 6 hónapra, míg a közügyektől eltiltást 8 évre súlyosbította, egyúttal megállapította, hogy a szabadságvesztést a Btk. 37. § (3) bekezdésének ad) alpontja alapján fegyházban kell végrehajtani, melyből többszörös visszaesőként a Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontja értelmében feltételes szabadságra nem bocsátható.

**III. rendű vádlott** büntetésének indokoltságát a megváltozott minősítéshez igazodóan kellett vizsgálni. A másodfokú bíróság a nagy számú és nyomatékos enyhítő körülményre, mindenekelőtt a fiatal felnőtt voltára és a megbánást tanúsító beismerő vallomásra figyelemmel úgy látta, hogy esetében is lehetőség van a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával történő büntetéskiszabásra.

Ezért szabadságvesztésének tartamát egy évre, a próbaidő mértékét pedig három évre enyhítette. Ugyanakkor - ebben a vonatkozásban egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványával - ezen kedvezmények mellett már eltúlzott volna az előzetes mentesítés egyidejű alkalmazása, ezért az erre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A fentiek alapján tehát I.rendű és II.rendű vádlottak vonatkozásában az ügyészi fellebbezés a szabadságvesztés súlyosbítását célzó részében, míg **III. rendű vádlott** védőjének a cselekmény enyhébb minősítését és a büntetés enyhítését célzó fellebbezése megalapozott volt, míg a I.rendű vádlottnak és védőjének a cselekmény enyhébb minősítése és a büntetés enyhítése, valamint II.rendű vádlottnak a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezése nem vezetett eredményre.

Észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy a bűnügyi költséggel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság többrendbeli számítási hibát vétett. Ez volt az oka, hogy az erre vonatkozó adatokat ismételtelen számba kellett venni, majd összesítésüket követően megváltoztató rendelkezéseket hozni.

Ennyiben a másodfokú bíróság - a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során - a kirendelt védők közreműködésével összefüggésben - felmerült bűnügyi költség viselésére kötelezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2020. január 2.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 20.B.13/2018/110/III. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.44/2019/10. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2020. évi január hó 2. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.

a tanács elnöke